

OLÁH ANDRÁS

az utolsó nyár

orgyilkos nyári délután volt
amikor bojkottot hirdettél
ám az emlékek olyanok mint a tiszai
homokzátonyok: foglyul ejtenek
s ha nincs elég bátorságunk a magányhoz
összeköltözik álom és gyötrelem
s a hiány kiirthatatlanná válik
ha azonban büntudat nélkül tüntetjük el ami még
egymásra emlékeztet sohasem
tudjuk meg milyen az íze a gyógyulásnak

...ha...

az idő kirostálta mellőlünk
a régi szereplőket
a fogasról elhordtak minden kabátot
elnyűttek berozsdásodtak a záruk
csak a didergő hajnalok maradtak
hogyan szikkadt tekintettel fordulhassunk
a fénybe ha az álmok üres fiókjába
hazugságaink belenéznek

kivételek

azt hittem folytatásod leszek
s hogy maradunk kivételek
de képtelenség téged megtartani
cigarettd illékony füstje körbe fonja
a mélyrétegek kristályhibáit
nyűgösen nyikkan a szék
ahogy az ölembe kucorodsz
– leáztatott bélyegek vagyunk
üresen tátognak bennünk a szavak
s félek holnap tőlem is védelmi
pénzt kér majd az emlékezet

társasjáték

mintha egy társasjáték
startmezője lenne
négyen szorongunk
eltérő maszkok mögött
vizsgálatra várva
hiába az egyeztetett időpont
csúszásban vagyunk
a sarki fűszeres özvegye
a nyugdíjas tornatanár
és a kifogyhatatlan
életkedvű Matild néni
utóbbi a tesztelés utáni
kalandjait meséli
a kórházi viszontagságokat
a zavaros pillanatot
amikor már nem fontos semmi
lepréselt hümmögés a válasz
– lám nem vagyunk egyedül
félúton beláthatatlan kényszerek
között... látnoki örület:
a kinti sötét máris
szívünkbe szüremkedett